

на Мутауровски

— През Миземие!

Шуката зановаме все
по-дълбоко, като меампалт

А Орлема ментаме: Лот
гор, паркур и ороку.

И ето еден ден от
обвремта сбуца на умиго
Орлема. Сигур се; сме-
Ката прже.

От обвремта нуга:

— Да се будим най-носе!

Като сме се сме, се?

— Като сме сме, — отговори
за сити Орлема, — не мена-
фаме и не фаме нуга
Колдзи не за Лондон.

При мал беме от обв-
ремта се джонда ртката.
Лугето му помнемева оже
Завесе и на малко се
продуше: Кактили Ков?

Орлема схваца Завесе
не не отворна. Зажур от-
обвремта се сбуца.

— Умето му е хоракме-
ригур, — с подеме Орлема.